Lakoma

XIV. EGRESSY BÉNI ORSZÁGOS SZÍNJÁTSZÓ FESZTIVÁL

2012. december 6–9. Szepsi és Buzita

2. szám • péntek délelőtt

Képek a csütörtöki előadásokból

Fotók: Gecse Attila

Féktelen komédiások Vágkirályfáról

A csoport jellemzése és megalakulása: Vágkirályfán mindíg is hagyománya volt és van a színjátszásnak. A társulat a jelenlegi fellálásban 1998 óta működik. A társulat tagjainak száma körül-belül 15 fő, de ez évente változik. Tagjaik között szinte minden generáció képviselteti magát. A hagyományok szerint az új műsort minden év december 26-án, István napján mutatjuk be. Innen is ered az I.E.T. rövidítés, azaz István Esti Társulat. Maguk a próbák már október elején megkezdődnek, a lehetőségekhez mérten minden adódó alkalmat megragadunk a műsor tökéletesítésére.

Friedrich Dürrenmatt: Az öreg hölgy látogatása

Az öreg hölgy látogatása című dráma középpontjában egy képtelen eset áll. Felfordult világban él az idős hölgy, aki gazdagságát prostitúcióból szerezte és hazalátogat szülőfalujába, hogy bosszút álljon az őt elcsábító és elhagyó férfin. Kiszolgáltatottsága miatt jutott a bordélyházba, de most megváltozott a helyzet, hiszen gazdag asszonyként elszegényítheti azt várost, mely tanúja volt szerencsétlenségének. Csak akkor kegyelmez szülőfaluja lakóinak, ha megölik egykori szeretőjét, aki immár egy köztisztelteben álló polgár. Az embereket először riasztja ez a természetellenes cselekedet, de a dráma akkor mélyül el és válik félelmetessé, mikor egyre inkább kezdenek ráállni a dologra, majd fokozatosan odáig jutnak, hogy már-már meggyőződésük lesz, hogy igazságot tesznek ezzel a gyilkossággal. Ha nem egy embernek kell vállalnia a felelősséget egy cselekedetért, akkor sokkal egyszerűbb a döntés, és a kollektív felelőtlenség hamar eluralkodik az érintetteken. A pénz hatalma győz mindenféle logikán, tisztességen, becsületen. Az emberek meggyőződése könnyen megváltozik, ha érdekei úgy kívánják, és anyagi biztonságukat, kényelmüket egy emberélet árán visszavásárolhatják. A polgárok inkább vállalják a megaláztatást, bűnt, mint a szegénységet, vagy a város elsorvadását.

Szereposztás

Claire Zacchanassian, az öreg hölgy: ***Kiss Angéla***
Kísérete:
Moby, Zoby és Hoby, 7.,8.és 9. férj: ***Lelovics Győző***
Boby, főkomornyik: ***Vince Mónika***
Loby, a vak: ***Kiss Ludmila***
"Gyaloghintós": ***Tóth Gábor***
Gülleniek:
Ill, az öreg hölgy egykori szerelme: ***Forró Attila***
Polgármester: ***Oláh Péter***
Tanár: ***Forró Barnabás***
Rendőr: ***Gyenge Veronika***
I.polgár (Hofbauer): ***Forró Bálint***
II.polgár (Helmesberger): ***Szecsényi Anikó***
Blumhard Tildácska, Ill felesége: ***Tóth Zsuzsa***
I.asszony (a polgármester felesége): ***Tomovič Miriam***
II. asszony és TV-kommentátor: ***Oláh Katalin***
Rendezte: Forró Attila

Garamvölgyi Színpad

A **Garamvölgyi Színpad** történetéről ennyit: vezetését és rendezését 1989-ben Szepsi egykori diákja, Cúth László vette át. Még abban az évben eljutott a csoport a Jókai Napokra (Énekes madár), ahol kiválasztották az első Concordia Napokra (Sepsziszentgyörgy – Románia). Ott kapott meghívót Magyarországra a Zsámbéki Szombatokra. A nemzetközi fesztiválokon felbuzdulva sorra jártuk Szlovákia és Magyarország falvait és városait a következő előadásokkal: Mirandolina, Léni néni, Vén szerelmes, Kísértet házhoz jön, Vérrokonok, Indul a bakterház, Lipótváros alsó. A csoport létszáma változó. Három éve a társulat vezetését Tuček Erika vette át, és egyben Cúth László társrendezője lett.

A Garamvölgyi Színpad legújabb darabja: **Tamási Áron: Vitéz lélek**. Ebben a darabban a régi és új tagok mellett mindkét rendező is színpadra lép.

Tamási darabja tanulságos, székely góbés játék, a székely ember naiv bölcsességéről, csavaros humoráról, amely bemutatja, hogy a kisember a katasztrófák közepette is képes talpra állni, és magára találni. Bemutatója 2012. január 13-án volt Léván.

Tuček Erika

Bűbájos, mézkirály és társaik

Mesejátékot színre vinni mindig nehéz feladat – állítja a zsűri, azzal érvelve, hogy egy epikus műfajt jól dramatizálni komoly hozzáértést igényel. Nos,harminc fiatalt foglalkoztatni a színkörben, és olyan darabot találni, hogy mindenki kapjon benne játéklehetőséget, és mindenki fontosnak érezze magát, az még nehezebb feladat. Találni olyan művet, amely egyszerre szórakoztathatja a felnőttet és gyereket, de mégis inkább elsősorban gyerekközönséggel számol – talán a legnehezebb feladat.

Így hát mézkirály számára boldogtalan a boldog vég, ám a közönség számára egy nagyon kedves, szerethető, jól élvezhető mese válik anyagszerűvé a színpadon. Jó érzés belefeledkezni a varázsos világba, jó érzés végignézni a kassai KGSzT darabját. Köszönet a bűbájosságért, srácok!

-kozsár-

És ezeket az akadályokat a KGSzT jól veszi. Színre vitt darabjuk, a Bűbájos talán a legkomplikáltabb darab, amit valaha is láttam tőlük, rengeteg kelléket, színátépítést, kosztümöt és átöltözést igényel a szereplőktől, a hozzá kapcsolódó fegyelmezettséggel együtt. Mert ugye a színészeknek figyelniük kell a szerepükre, egymás szerepére, a közönség reakcióira, ehhez még ráadásul pontos beosztást is kell követniük, melyik létrát mikor ki hozza-viszi, és miben segít még.

És mindezt nagyszerűen csinálják! Sok ötlettel, sok látványos megoldással. Gyönyörű a csudafájuk, kedvesek a méheik, sejtelmesek a fáik, a meseszereplők pedig nagyon karakteresek. Változatos és érdekes a történet, és bűbájos a végén elnyeri méltó jutalmát. Én ugyan kicsit sajnálom a mézkirályt, mert ő nem szolgált rá, hogy reményei füstbe menjenek, de hát a királykisasszony mégsem lehet többférjű, nincs az a mese, amely ezt elbírná.

A jó lovas katonának

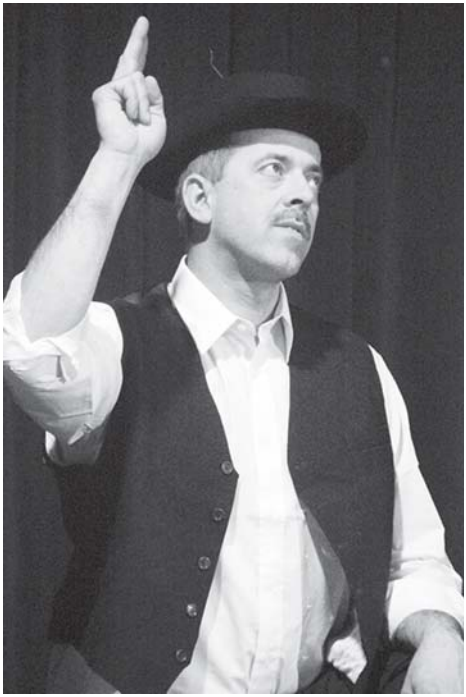

Tréfás verbunkot hozott a Bódvavendégi Hagyományőrző Csoport az idei fesztiválra. A férfiak katonásnak nem igazán mondható sorban (pontosabban körben) várták, hogy beverbuválják őket a seregbe. Elámulva néztem őket, a „magyar narancs” jutott eszembe: kicsit sárgább, kicsit savanyúbb, de a miénk. Nos, ezek a férfiak se voltak épp díszszemlére valók, se olyan huszárok, akik láttán a lányok eszüket vesztik. Lehet, hogy volt köztük csámpás, öregecske, pityókás, különböző „gúnyversekben” ezeket a jellegzetességeket fel is rótta nekik a vezér, ám ugyanakkor a nagy-nagy szeretet is kiérződött belőle: hiszen élcelődni csak azzal lehet igazán, akit ismerünk, szeretünk, elfogadunk. Ilyen volt ez a szertartás is: elfogadó, befogadó. Azt ugyan sosem értettem, miért azt viszik katonának, aki táncolni tud – mit bizonyít az ilyen jellegű képesség. Nyilván az együvé tartozást.

Ami számomra kicsit zavaró volt: a beverbuváltak tánca ugyanarra az egy zenei mondatra ismétlődött minden újabb katonánál. A verbunkos mindig elölről indult, és ugyanott szakadt meg, és ez a része az előadásnak épp ezért kicsit monotonná vált. De aztán felperegtek a dolgok a tréfás esküvel, melyben sok zagyvaság volt az egyetlen félsor komolyság mellett, mármint hogy a vezérnek szót kell fogadni.

Ahány makkfa, annyi tölgyfa – belefért ez is. És néhány igazán szép népdal, autentikusan, iskolázatlanul. A verbuválás szertartása eleven valósággá vált – és ettől lett szép az a néhány perc, melyet a bódvavendégiekkel tölthettünk.

Kozsár Zsuzsanna

Ötpercesek diákmódra

Előrebocsátom: elfogult vagyok. Ezt az előadást épp harmadszor láttam. Végigélveztem újra, mintha nem tudnám, mi fog benne történni. Mert egyszerűen fergeteges volt.

Ha jellemeznem kellene: klasszikusok smsben (no meg mms-ben). A rövidített tartalmaknál is rövidebben, hisz mikor Tiborc belekezdene a panaszába, Bánk megállítja: sok a szöveg. Fel kellene háborodnunk, hogy nemzeti drámánkkal ilyen tiszteletlenül elbántak, de nem háborodunk, mert élvezzük. Ahogy az Antigonét, a Hamletet és a Szigeti veszedelmet is. Miért? Mert ott a lényeg. Megvannak az egyes művekre jellemző történések, megvannak a párhuzamok a mai világgal, Eurüdiké mms-t kap fia haláláról, Bánk a rózsaszín párduc motívumára lopakszik haza, Antigoné elvihánccol arra, hogy „nem vagyok én apáca", mielőtt felakasztaná magát a sziklasírban, Zrínyi HUN felirattal a hátán indul vívni, és számológépen számolgatja, mennyi serege van még a nagy kirohanás előtt. És ne feledkezzünk meg a hullaszámláló leányzóról sem, aki valószínűleg az utolsó jelenet egyetlen túlélője.

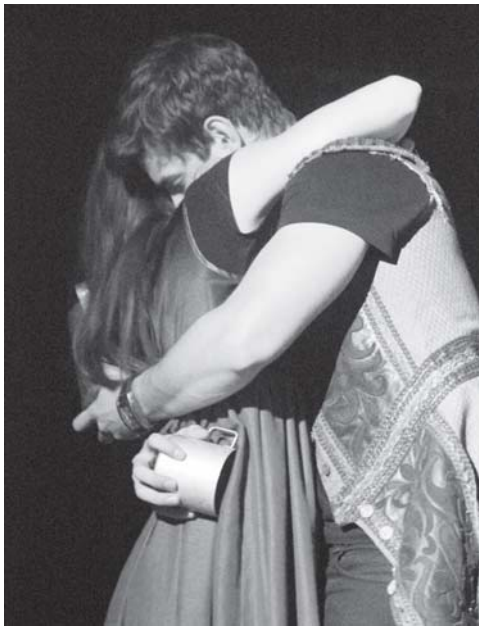

És ebbe a diákos tömörítésbe belefér minden, ez az „osztálydarab" mindent kibír. Ki mit tud?-ra készült, de túlnőtt egy iskolai bemutatkozás keretein. Így Bodon Andrea, aki Szepsiben is nem egyszer bizonyította már fényesen, mit tud, osztályfőnökként közösséget épített, rendezőként pedig a KGSzT mellett egy újabb csapattal gazdagodott, mely III.B helyett – itt és most – „Szerda délután" csoportként szerepel.

A közönségnek nagyon tetszett. A zsűrinek úgyszintén. Folytatásra buzdította őket. Bizony jó lenne egy-egy újabb kötelező olvasmányt látni a színpadon a Szerda délután előadásában. Sajnos jövőre már érettségiznek...

-kozsár-

„Anya szedjél nekem békát!”, avagy kabaré a Hahotával

Péntek este utolsó előadásként az „Elmondani jaj, de nehéz’’ c. szórakoztató műsort láthattuk a diószegi Hahota előadásában. Az esztrádműsor ma már nem olyan felkapott műfaj, de ők ezzel különleges színt hoztak a fesztiválra.

A ’20-as és ’30-as évek ismert zeneszámaival a régi szép időkbe kalauzolták el a nézőközönséget. Az operettrészletek között néhány poénos kabaréjelenetet is színpadra vittek. Interjú készült a legöregebb pesti vécésnénivel, aki már 50 éve gyakorlottan mozog e szakmában. Hajnalban egy lelkes „drámaíró” revolverrel a kezében kényszerítette a direktorurat, hogy márpedig hallgassa meg színdarabját 8 felvonásban és 12 képben a békaszedésről. Ezután 4 csinos nő mesélte el szerelmi történetét egy-egy kupléban. Az előadást táncokkal üdítették, egyedül a konferancié törte meg a darab ritmusát.

Végül felcsendült a jól ismert „Hajmási Péter, Hajmási Pál” c. sláger, melyet néhány néző is csendes dúdolt a színészekkel.

Vajner Csilla és Hanesz Juli

Manci kanca, avagy kinek több a hája mint a bája?

Ezt a trükköt már a Hegedűs a háztetőn főhőse, Tevje is használta: ő fejőstehénről beszélt, míg a vőjelölt Tevje lányáról – amit az egyik sértő megfogalmazásnak talált, a másik túlzott finomkodásnak vélt.

A görgői színjátszók komédiájában a félreértés a ló és leány párhuzamából adódik. Két vendég jön, egyik a hátast akarná, másik feleséget keres, csak a gazda összekeveri őket. A tréfás párbeszéd hallatán a közönség végigneveti a produkciót. A szereplők a hálás reakciót meg is érdemlik, bravúros verekedés tör ki köztük, és a végén igazi víz loccsan a nekihevült színjátszók képébe. Öröm nézni.

A poén a darabban az, hogy a ló végül mégse kell senkinek, ellenben a hájas-bájos (verekedős, hajcibálós) menyecskén kívül a szende szolgálólány is elkel. Jó vásárt csinált, gazduram? A végén csak kettesben maradt a lóval!

De ezek már csak az én hajnali, vadóc gondolataim (mikor ezt írom, épp éjjeli két óra van). A lényeg, hogy mulattunk, kacagtunk, a nevetés pedig életet hosszabbít, és mindezért köszönet a remek görgői Csillagvirágnak.

Kozsár Zsuzsanna

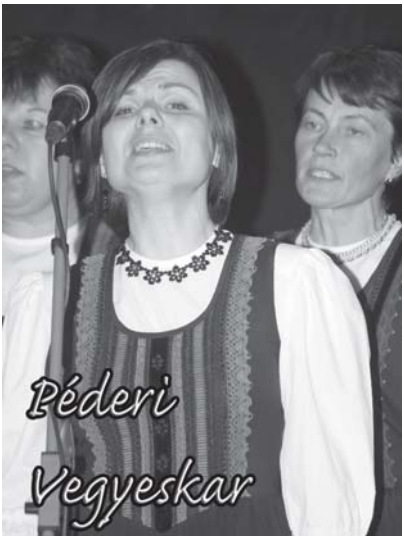

Pénteki LAKOMA

A XIV. Egressy Béni Országos Színjátszó Fesztivál lapja

Szerkesztők: Kozsár Zsuzsa , Hanesz Júlia, Vajner Csilla

Tördelő: Mátyás Hudák Katalin ● Készült az Infocentrum irodájában, Szepsiben